

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 244/2017-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 31. augusta 2017 v senáte zloženom z predsedu Petra Brňáka, zo sudkyne Marianny Mochnáčovej a sudcu Milana Ľalíka prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou Lányiová, s. r. o., Námestie sv. Michala 11, Hlohovec, v mene ktorej koná advokátka a konateľka Mgr. Zuzana Lányiová, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Piešťany v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 103/2014 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Piešťany v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 103/2014 porušené boli.

2. Okresnému súdu Piešťany p r i k a z u j e , aby v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 103/2014 konal bez zbytočných prietáhov.

3. [REDACTED] priznáva finančné zadost'učinenie v sume 1 200 € (slovom tisícdvesto eur), ktoré je Okresný súd Piešťany povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Piešťany je povinný uhradiť [REDACTED] trovy právneho zastúpenia v sume 312,34 € (slovom tristodvanásť eur a tridsaťštyri centov) na účet právneho zástupcu Advokátska kancelária Lányiová, s. r. o., Námestie sv. Michala 11, Hlohovec, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Sťažnosti vo zvyšnej časti nevyhovujú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. I. ÚS 244/2017-11 z 3. mája 2017 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Piešťany (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 103/2014 (ďalej len „napadnuté konanie“).

2. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že na okresnom súde prebieha konanie pod sp. zn. 14 C 103/2014, ktorého predmetom je zaplatenie mzdy a cestovných náhrad. V predmetnom konaní vystupuje sťažovateľ ako žalobca. Sťažovateľ sa domáhal zaplatenia peňažnej sumy návrhom na vydanie platobného rozkazu zo 7. mája 2013 a od tohto dátumu sa predmetné

konanie neskončilo právoplatným rozhodnutím vo veci samej. Okresný súd v napadnutom konaní vykonával poplatkové úkony a výzvy a až v roku 2016 nariadil vo veci prvé pojednávanie, ktoré bolo odročené, keďže žalovaný ospravedlnil svoju neúčast' z dôvodu, že odvolal svoju plnú moc právnenému zástupcovi. Ďalší termín pojednávania nebol určený.

3. Sťažovateľ podal 12. októbra 2016 predsedníčke okresného súdu na priet'ahy sťažnosť, ktorá ju uznala za dôvodnú. Priet'ahy v konaní vyvolávajú u sťažovateľa stav právnej neistoty, pričom v danom prípade ide o nevyplatenie mzdy a cestovných náhrad za vykonanú prácu. Podľa názoru sťažovateľa je evidentné, že nekonanie okresného súdu má za následok porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prerokovanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

4. Na základe uvedenej argumentácie sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd rozhodol vo veci samej nálezom, v ktorom vysloví, že jeho základné právo upravené v čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru boli postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 103/2014 porušené. Súčasne navrhuje, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných priet'ahov a priznal mu náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 2 000 eur. Napokon sa domáha aj priznania náhrady trov právneho zastúpenia v sume 312,34 eur.

5. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrila predsedníčka okresného súdu, ktorá vo svojom vyjadrení k dôvodnosti sťažnosti podaním sp. zn. Spr. 349/17 z 1. júna 2017 doručeným ústavnému súdu 8. júna 2017 uviedla:

«Po oboznámení sa s obsahom spisového materiálu vedeného pod sp. zn. 14C/103/2014 uvádzam nasledovnú chronológiu procesných úkonov:

07.05.2013 – podanie žaloby s prílohami vo veci žalobcu: [REDACTED], [REDACTED] proti žalovanému [REDACTED] o zaplatenie 2.941,64 eur, vec pridelená sudkyňi JUDr. Terézii Mecelovej pod spisovou značkou 10Ro/112/2013, žalobca zastúpený advokátkou Mgr. Zuzanou Lányiovou

15.10.2013 – žalobca vyzvaný na úhradu SUPO

24.10.2013 – uhradený SUPO

17.02.2014 – žalobca vyzvaný k vyjadreniu, či trvá na uplatnenom úroku

06.03.2014 – doručené podanie žalobcu – oprava petitu

05.06.2014 – z výpisu z OR SR zistená zmena názvu žalovaného z [REDACTED]
[REDACTED] na [REDACTED] od 26.02.2014

17.06.2014 – vec prevedená do registra „C“

04.08.2014 – žalovanému doručená žaloba s prílohami a poučenia

18.08.2014 – doručené oznámenie o prevzatí právneho zastupovania žalovaného [REDACTED]
[REDACTED]

08.01.2015 – z výpisu z OR SR zistená zmena – spoločnosť [REDACTED] zanikla
zlúčením so spoločnosťou [REDACTED]

08.01.2015 – vydané uznesenie o zastavení konania v časti úroku, exp. 09.01.2015,
PPL 04.02.2015

16.01.2015 – PZ žalobcu doručené vyjadrenie odporcu zo 14.08.2014

23.01.2015 – doručené vyjadrenie PZ žalobcu a čiastočné späťvzatie žaloby

15.04.2015 – vyzvaný PZ žalovaného na predloženie PM

07.05.2015 – doručené PM na zastupovanie žalovaného

12.05.2015 – vydané uznesenie o zastavení konania v časti, exp. 15.05.2017, PPL
09.06.2015

21.05.2015 – PZ žalovaného doručený rovnopis čiast. späťvzatia z č.l. 49, 50

19.11.2015 – mailom doručená žiadosť PZ žalobcu o vytýčenie termínu pojednávania

08.02.2016 – vytýčený termín pojednávania na 06.04.2016, predvolania a poučenia
exp. 12.02.2016

09.02.2016 – štúdium spisu v Informačnom centre splnomocnenou dcérou žalobcu

02.04.2016 – mailom doručené odvolanie PM [REDACTED]
konateľom žalovaného a žiadosť o pribratie tlmočníka, nakoľko žalovaný je nemecký štátny
občan

05.04.2016 – mailom exp. Upovedomenie účastníkom o odročení pojednávania bez
prejednania veci, nový termín bude oznámený písomne

06.04.2016 – pojednávanie odročené na neurčito

07.04.2016 – doručený originál odvolania PM [REDACTED]
konateľom žalovaného a žiadosť o pribratie tlmočníka, nakoľko žalovaný je nemecký štátny občan

19.07.2016 – mailom doručená žiadosť PZ žalobcu o vytýčenie termínu pojednávania – urgencia

20.07.2016 – doručený originál žiadosti PZ žalobcu o vytýčenie termínu pojednávania

09.08.2016 – predloženie spisu VSÚ na pribratie tlmočníka – prekladateľa

18.08.2016 – vydané uznesenie o pribratí tlmočníka a prekladateľa [REDACTED]

[REDACTED], exp. 19.10.2016, PPL 10.11.2016

11.04.2017 – mailom doručená žiadosť ÚS SR o informáciu o stave konania na základe sťažnosti

19.04.2017 – mailom zaslaná odpoveď ÚS SR

21.04.2017 – prekladateľovi doručené listiny na preklad v lehote 15 dní

24.05.2017 – spis predložený zákonnej sudkyňi na základe ústavnej sťažnosti

Zákonná sudkyňa JUDr. Terézia Mecelová v písomnom vyjadrení k ústavnej sťažnosti poukázala na svoju vyťaženosť, ktorá bráni plynulému vykonávaniu úkonov v pridelených veciach bez zbytočných prieťahov, keď i napriek úsiliu konať vo všetkých pridelených veciach plynulo a bez prieťahov, vzhľadom na rozsah agendy, nie je možné ani svedomitým plnením si povinností a riadnym využívaním pojednávacích dní na prejednanie pridelených vecí, vybavovať všetky veci plynulo bez prieťahov.

V nadväznosti na vyjadrenie zákonnej sudkyne si dovoľujem poukázať na existenciu systémových nedostatkov v oblasti výkonu spravodlivosti vo vzťahu k dlhodobému nedostatočnému obsadeniu tunajšieho súdu väčším počtom sudcov, ktoré vedenie súdu či konajúci sudca nemôžu ovplyvniť nástrojmi, ktorými by samy disponovali na vyriešenie tzv. objektívnych okolností prieťahov v konaní. Táto skutočnosť bola zohľadnená i schválenou novelou zákona o sídlach a obvodoch súdov, kde s účinnosťou od 1.5.2013 bol z obvodu tunajšieho súdu odčlenený územný obvod okresu Hlohovec, čo len z časti prispelo k zníženiu nápadu nových vecí, avšak tunajší súd naďalej dokončuje aj všetky veci prevzaté z Okresného súdu Trnava od roku 1997 patriace k územnému obvodu okresu Hlohovec.

Súčasne si dovoľujem poukázať na rozhodnutie Najvyššieho správneho súdu ČR, č.k. 16 Kss 9/2013-91 z 20.03.2014, kde disciplinárny senát uznal pri hodnotení prietáhov v konaniach z hľadiska porušenia povinností sudcu a jeho prípadného disciplinárneho previnenia, že činnosť každého sudcu má svoje limity a po nikom nemožno požadovať, aby sa nie krátkodobo, ale trvale, pracovne prepínal, vystavoval sa nezvládnuteľným stresom a v prospech nadštandardného plnenia pracovných úloh dlhodobo úplne potláčal svoj súkromný život. Sudca preto nemôže byť uznaný disciplinárne zodpovedným za to, že je dlhodobo značne vyťažovaný a v dôsledku toho jednoducho nie je schopný robiť všetky potrebné úkony bezodkladne tak, ako by zodpovedalo potrebám každého jednotlivého konania a najmä záujmom účastníkov na čo možno najrýchlejšom rozhodnutí vo veci.»

6. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

7. Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

9. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, I. ÚS 65/04).

10. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo inom štátnom orgáne sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstráni. K odstráneniu stavu právnej neistoty dochádza spravidla až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu. Priznanie práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zakladá povinnosť súdu aj sudcu na organizovanie práce tak, aby sa toto právo objektívne realizovalo (II. ÚS 21/01, I. ÚS 251/05). Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Táto povinnosť súdu a sudcu vychádza z čl. 17 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), ktorý súdom prikazuje, aby postupovali v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá a aby predchádzali zbytočným priet'ahom, a ďalej z § 157 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania.

11. Judikatúra ESLP a ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníkov konania a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou ESLP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval aj v danom prípade.

11.1 Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že predmetom napadnutého konania bolo posúdenie nároku sťažovateľa na vyplatenie mzdy a cestovných náhrad, t. j. ide o existenčnú vec (napr. obdobne I. ÚS 150/2012, I. ÚS 419/2013, I. ÚS 294/2016), kde sa predpokladá osobitná pozornosť venovaná efektívnemu a rýchlemu postupu súdu, aby bol naplnený účel príslušného (v danom prípade súdneho) konania, čo okrem iného znamená, že všeobecný súd má povinnosť organizovať svoj procesný postup tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prerokovaná a skončená a aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa naň osoba obrátila so žiadosťou o rozhodnutie (napr. I. ÚS 142/03, I. ÚS 145/03, I. ÚS 158/04). Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd bral do úvahy aj v predmetnom prípade skutkový stav veci a platnú právnu úpravu (II. ÚS 26/95, I. ÚS 92/97) relevantnú na rozhodnutie. Na základe týchto hľadísk ústavný súd konanie o náhradu mzdy z pracovného pomeru a cestovných náhrad nehodnotil ako právne zložité konanie. Po právnej stránke ide o štandardnú pracovnoprávnu vec patriacu do rozhodovacej agendy všeobecného súdnictva. Prípadnú zložitosť veci nenamietal ani okresný súd vo svojom vyjadrení k prijatej sťažnosti.

11.2 Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľa v preskúmvanej veci, ústavný súd nezistil, že by sa sťažovateľ neprimeraným spôsobom podieľal na namietanej dĺžke konania. Sťažovateľ bol v konaní aktívny, dvakrát žiadal okresný súd určiť termín pojednávania a tiež podal sťažnosť na zbytočné priesťahy v konaní predsedníčke okresného súdu.

11.3 Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v predmetnej veci, pričom zbytočné priesťahy v konaní posudzoval ako celok s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu vrátane významu predmetného konania pre jeho účastníkov. Pokiaľ ide o postup okresného súdu, ústavný súd zistil, že súdne konanie sa začalo podaním návrhu 7. mája 2013, doteraz nie je právoplatne skončené a stav právnej neistoty sťažovateľa nie je odstránený. Prvé pojednávanie bolo okresným súdom nariadené až na 6. apríl 2016, teda takmer 3 roky po podaní žaloby. Toto pojednávanie bolo odročené na neurčito. Okresný súd bol nečinný po dobu viac ako 5 mesiacov (od 7. mája 2013, keď bola podaná žaloba, do 15. októbra 2013, keď vyzval žalobcu na zaplatenie súdneho poplatku za žalobu). Ďalšie

obdobie nečinnosti zo strany okresného súdu v trvaní 4 mesiacov nastalo v období medzi 15. októbrom 2013, keď okresný súd vyzval žalobcu na zaplatenie súdneho poplatku (poplatok riadne uhradený 24. októbra 2013), a 17. februárom 2014, keď okresný súd vyzval žalobcu na vyjadrenie, či trvá na uplatnenom úroku. V období medzi 17. februárom 2014, keď bol žalobca vyzvaný na vyjadrenie, či trvá na uplatnenom úroku, až do 4. augusta 2014, keď bola žalovanému doručená žaloba s prílohami a poučenia, bol okresný súd nečinný viac ako 5 mesiacov. Okresný súd rozhodol uznesením o zastavení konania v časti úroku 8. januára 2015 až po 10 mesiacoch od doručenia opravy žalobného petitu. Z uvedeného vyplýva, že postup okresného súdu okrem spomínanej nečinnosti bol tiež nekoncentrovaný a neefektívny. Nekoncentrovanosť a neefektívnosť postupu okresného súdu sa prejavila aj pri rozhodovaní o pribratí tlmočníka a prekladateľa do konania, keď o tejto žiadosti žalovaného zo 7. apríla 2016 rozhodol súd uznesením 18. augusta 2016 právoplatným 10. novembra 2016, teda až po viac ako 4 mesiacoch. Zo strany okresného súdu boli prekladateľovi doručené listiny potrebné na preklad až 21. apríla 2017, viac ako 5 mesiacov od právoplatnosti uznesenia o pribratí prekladateľa. Konanie vedené okresným súdom trvá do rozhodovania ústavného súdu viac ako 4 roky a doba, počas ktorej nie je o veci sťažovateľa právoplatne rozhodnuté, sama osebe osvedčuje dôvodnosť podanej sťažnosti.

12. V tejto súvislosti ústavný súd nemohol akceptovať ani obranu okresného súdu, že v tejto veci nemohol konať pre nedostatočné personálne obsadenie a množstvo napadnutých vecí na okresnom súde, pretože podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. II. ÚS 48/96, II. ÚS 52/99 alebo III. ÚS 17/02) nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a v konečnom dôsledku nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prietahy v súdnom konaní. Personálne obsadenie súdu, jeho organizácia, vysoký počet vecí v príslušnom oddelení, ako i optimalizácia súdnictva teda nie sú dôvodmi, pre

ktoré by malo byť ospravedlnené, tolerované a ústavne udržateľné porušovanie základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

13. Ústavný súd vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti vyslovil, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 103/2014 bolo porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 1.

14. Ústavný súd zároveň prikázal okresnému súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a podľa § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde konať vo veci bez zbytočných prietáhov, lebo konanie nie je dosiaľ právoplatne skončené (pozri bod 2 výroku tohto rozhodnutia).

15. Ústavný súd môže priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie (čl. 127 ods. 3 ústavy, § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde). Sťažovateľ žiadal priznať primerané finančné zadosťučinenie v sume 2 000 €, ktoré považuje za primerané vzhľadom na pretrvávanie stavu právnej neistoty (viac ako 4 roky), ktorý je spôsobený prietahmi v konaní. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

16. Vzhľadom na okolnosti danej veci a predmet sporu, teda aký význam má predmetné konanie pre sťažovateľa ako účastníka konania, ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľa. Z týchto dôvodov ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať sťažovateľovi aj finančné zadosťučinenie, ktoré s prihliadnutím na všetky okolností zisteného porušenia práv sťažovateľa, ako aj na predmet konania a sťažovateľom požadovanú sumu považuje za primerané v sume 1 200 € (výrok tohto rozhodnutia v bode 3).

17. Ústavný súd nevyhovel v súlade s čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde časti sťažnosti, v ktorej sťažovateľ žiadal priznať finančné zadostučinenie nad ústavným súdom priznanú sumu 1 200 €. Z uvedených dôvodov ústavný súd v tejto časti rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 5 výroku tohto rozhodnutia.

18. Ústavný súd podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v súvislosti s jeho právnym zastupovaním, ktorý si ich uplatnil spolu za dva úkony právnej služby v celkovej sume 312,34 €.

19. Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2016, ktorá bola 884 €. Sťažovateľovi, ktorý bol vo veci namietaných porušení práv úspešný, vznikli trovy konania z dôvodu jeho právneho zastúpenia advokátkou v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3, § 13a ods. 1 písm. a) a c) a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie sťažnosti), a to za každý úkon po 147,33 €, čo spolu s paušálnou náhradou niektorých hotových výdavkov 2 x 8,84 € za každý úkon právnej služby predstavuje sumu 312,34 € (výrok rozhodnutia v bode 4).

20. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. augusta 2017